

Sygn. akt V KK 124/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,

sprawy **B. P.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 1 grudnia 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 1 sierpnia 2014 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego B. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 1 grudnia 2014 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 1 sierpnia 2014 r., którym B. P. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i wymierzono mu karę trzech lat pozbawienia wolności.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego B. P. zarzucając:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie :

- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na :

nienależytym rozpoznaniu zarzutów zgłoszonych w apelacji obrońcy skazanego B. P., w szczególności poprzez:

a) niedokonanie (pomimo licznych zarzutów apelacyjnych w tym zakresie) wnikliwej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności zeznań świadków [...] jak i wyjaśnień samego skazanego B. P. i przyjęcie, że skazany współdziałał razem ze swoim ojcem R. P. w popełnieniu zarzuczonego mu czynu, a w szczególności, iż oskarżony wytwarzał środki odurzające, podczas gdy zebrany materiał dowodowy przeczy takiemu przyjęciu,

b) błędną interpretację wyjaśnień skazanego B. P. i przyjęcie, że wskutek twierdzeń skazanego, że siał on z ojcem konopie myśląc, że uzyskają z tego jakieś korzyści finansowe należy przyjąć, że skazany współdziałał przy wytwarzaniu środka odurzającego, podczas gdy czynność siania nie skutkuje jeszcze wytworzeniem tego rodzaju środka, albowiem dopiero susz konopi jest wykorzystywany jako środek odurzający,

c) błędną interpretację wyjaśnień skazanego, mających świadczyć o wytwarzaniu przez skazanego środków odurzających, podczas gdy skazany wskazywał jedynie, skąd czerpał z ojcem informacje na temat urządzeń potrzebnych do stworzenia „plantacji”, ale ostatecznie to ojciec załatwił i sprowadził odpowiedni sprzęt, a skazany jedynie pomógł mu go podłączyć,

d) błędną interpretację wyjaśnień skazanego, mających świadczyć o wytwarzaniu przez skazanego środków odurzających, w sytuacji gdy skazany podał jedynie, że te rośliny, które się suszyły ściągł z ojcem w danym dniu, co nie oznacza zatem, że skazany uczestniczył w procedurze suszenia i wytwarzania środka odurzającego, albowiem nie sposób uznać, by sam zbiór konopi stanowił wytworzenie środka odurzającego,

e) nieprawidłowe przyjęcie, że skazany uczestniczył w procesie suszenia konopi, w sytuacji gdy fakt ten nie wynika z żadnego materiału dowodowego

przeprowadzonego w sprawie, a stanowi jedynie nadinterpretację wyjaśnień skazanego co do siania i ścinania konopi,

2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niewłaściwe zastosowanie jak również błędną interpretację pojęcia „wytwarzanie” środka odurzającego i przypisanie zachowaniu skazanego przesłanek z tego przepisu (wytwarzanie środka odurzającego), w sytuacji gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie, że skazany wytwarzał środki odurzające i przyjąć należałoby, że skazany dopuścił się jedynie przestępstwa z art. 63 ust. 3 tej ustawy, polegającego na uprawie konopi i za taką zmianą kwalifikacji czynu przemawiał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy,

3. rażącą niewspółmierność kary orzeczonej względem skazanego B. P. w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz dyrektywy wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 k.k. uzasadniały zastosowanie względem skazanego nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie mu kary poniżej dolnego ustawowego zagrożenia przy jednoczesnym zawieszeniu jej wykonania.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie z „ostrożności procesowej” o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu i podstawy prawnej skazania przepisu art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i zastosowanie wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, tj. wymierzenie oskarżonemu kary dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego B. P. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Zarzuty stawiane w skardze kasacyjnej w swej istocie – mimo wskazania odmiennej podstawy prawnej – stanowią w dużej mierze powtórzenie zarzutów

apelacyjnych, które były przedmiotem wszechstronnego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny. Powielanie w kasacji tych samych argumentów nie licuje z dyspozycją art. 519 k.p.k. Kasacja może być bowiem wnoszona przez strony jedynie od prawomocnych wyroków sądów odwoławczych, kończących postępowanie. Nie mogą być zatem tą drogą kwestionowane przez strony wyroki sądów I instancji.

Analiza okoliczności sprawy oraz treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku dają podstawę do stanowczego stwierdzenia, że Sąd Odwoławczy uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w sposób odpowiadający wymogom ustawy, zgodnie z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. Nie tylko rozważył wszystkie zarzuty i wnioski wskazane w apelacji, ale również rzeczowo i konkretnie wskazał racje uznania ich za niezasadne.

Sąd Apelacyjny odniósł się w sposób wyczerpujący do wszystkich argumentów zawartych w apelacji obrońcy, wykazując, iż obciążającymi skazanego dowodami są wyjaśnienia, złożone na etapie postępowania przygotowawczego, w których przyznał się do winy zestawione z wyjaśnieniami R. P. oraz dowodami rzeczowymi. Skazany w trakcie wyjaśnień wypowiadał się w liczbie mnogiej, wprost wskazując na swój udział w ścinaniu i suszeniu konopi (k.2-3 uzasadnienia wyroku SA). Sąd Apelacyjny, wbrew twierdzeniom obrońcy, ponownie rozważył także kwestię kwalifikacji prawnej czynu (k. 3 uzasadnienia wyroku SA). Ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd Okręgowy pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k. Po stronie orzekających w sprawie sądów nie pojawiły się także i wątpliwości, które miałyby zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Materiał dowodowy został sumiennie zebrany i przeanalizowany, zaś końcowe wnioskowanie co do świadomości konieczności przetworzenia ziela konopi (k. 4 uzasadnienia SA), wolne było od błędów.

Wywodząc drugi zarzut – naruszenia prawa materialnego - obrońca stara się wykazać, że B. P. nie brał udziału w wytwarzaniu środków odurzających, gdyż jedynie sadił i zbierał konopie. Tymczasem z akt sprawy wynika, iż na strychu budynku zabezpieczono 83 fragmenty suszonych pędów roślinnych konopi (łączna ilość suszu została określona na 253,58 gram). Wprost widoczny jest zatem fakt, że konopie były nie tylko siane i hodowane ale także zbierane i, poprzez ich suszenie, przekształcane w środki odurzające (susz). Należy podkreślić, iż wytwarzaniem

środka odurzającego są dopiero takie dalsze czynności podejmowane po zbiorze (np. **suszenie** – podkr. SN), za pomocą których otrzymuje się gotowy środek odurzający do użycia, a więc określony preparat danej rośliny, np. susz konopi (zob. postanowienie SN z dnia 8 marca 2005 r., sygn. akt IV KK 14/05, OSNKW z 2005 nr 4, poz. 37). Biorąc pod uwagę sposób postawienia zarzutu nie można oprzeć się wnioskowi, że obrońca, wywodząc zarzut naruszenia prawa materialnego, w istocie stara się zakwestionować dokonane w sprawie ustalenia faktyczne.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary, należy zauważyć, że stawianie go na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. postanowił jak na wstępie.